

JEESUKSEN TOTUUDEN RUUMIS

Pekka Ervastian esitelmä 5.10.1924

Tämänpäiväisen esitelmän aihe „Jeesuksen totuuden ruumis“ viittaa selvästi siihen, mitä viime kerralla puhuttiin, ja osoittaa myös, että tänään on tarkoituksemme hieman tarkemmin selostaa tuota sangen pimeää puhetta Jeesuksen totuuden ruumiista. Sanottiinhan viime kerralla, että emme ymmärrä ollenkaan Jeesuksen Kristuksen suhdetta sakramentteihin, jollemme käsitä, mikä on hänen totuuden ruumiinsa, sillä ehtoollisen sakramentissa syödään ja juodaan sitä ruumista. Ja tämä ehtoollinen ei ole mikään ulkonainen tapahtuma, se ei ole näytelmä näkyväisessä maailmassa, vaan se on hengen maailmassa tapahtuva mysterio.

Jeesuksen totuuden ruumis on se ruumis, joka näkyi Hänen opetuslapsilleen kirkastuksen vuorella. Samalla tavalla kerrotaan Indian vanhasta Vapahtajasta, Krishnasta, että hän kerran opetuslapselleen Arjunalle näytti oman kunniansa. Siitä voimme lukea ihanasta itämaalaisesta hartauskirjasta, Bhagavad-Gitasta. Arjuna sai äkkiä nähdä, kuka Krishna oli. Hän hämmästyi sanomattomasti, ja hän lankesi hengessään polvilleen, kun hän huomasi, että Krishnaan, hänen Opettajaansa, Herraansa ja Mestariinsa mahtui koko maailma. Hänestä tuntui siltä, että koko maailmankaikkeus eli tuossa Krishnan olemuksessa, siinä Krishnan ruumiissa, jonka hän näki. Evankeliumeissa ei ole otettu yhtä laajasti, sanokaamme, suurenmoisen ylpeästi Kristuksen kirkastuksen ruumista. Hänestä kerrotaan, että apostolit, jotka olivat mukana kirkastuksen vuorella, näkivät Hänet suuressa loistossa ja näkivät Mooseksen ja Eliaan Hänen kanssaan, näkivät siis, että Hänen kanssaan elivät vanhan maailman profeetat, mutta siinä ei nimenomaan kerrota, että koko maailma olisi Häneen sisältynyt. Tämähän on toisenlainen havaintotapa opetuslapsissa.

Molemmissa kertomuksissa on tahdottu tuoda esille että siinä paljastui ihmeellisiä olemuksen salaisuuksia.

Nyt tahtoisin kuvata tätä asiaa vielä kolmelta kannalta, yksinkertaisemmalta vielä ja sanoa, että se, mikä Mestarin kirkastetussa ruumiissa näkyi sekä Krishnan että Kristuksen suhteen, olivat maailman kaikki värit, auringon spektrumi. He näkivät kuin suuren sfäärin eli pallon, joka oli taivaankaaren väreissä. He näkivät, niinkuin me sanomme, Mestarinsa ihmeellisen auran, ja siinä aurassa näkyivät taivaankaaren kaikki värit, kauniina, itseolevaisina, läpikuultavina, ja tämän suuren kirkkauden sisällä, takana, näkyi sitten Jeesuksen – ja toisessa tapauksessa Krishnan – persoonallisuus. Tuo ihmeellinen sateenkaari, aura, joka Häntä ympäröi, osoitti opetuslapsille, että he eivät saattaneet ymmärtää Hänen olemustaan, persoonallisuuttaan, Hänen todellista inhimillisyyttään, elleivät he osaa kulkea Hänen olemuksensa luo sitä siltaa pitkin, joka oli luotu taivaankaaresta. Heistä tuntui, niinkuin koko maa ja taivas olisi ollut tuossa kaaressa, ja heistä näytti, että silta on pitkä ja ihmeellinen, ja siellä takana on Hänen persoonallisuutensa.

Jotta me tämän ymmärtäisimme, täytyy meidän muistuttaa mieleemme, että jokaisella ihmisellä on auransa. – Mikä tämä aura on? – Se on meidän ajatuksemme ja tunteemme ilmenneenä ilmiönä, meitä itseämme ympäröivä ajatusten ja tunteitten ilmakehä. Ja tämä ilmakehä on fyysilliselle silmälle näkymätön. Me olemme tässä fyysisessä, näkyväisessä maailmassa sangen ihmeellisessä asemassa; tässä me näemme persoonallisuuden itsensä sen inhimillisessä muodossa. Kun me katselemme täällä ihmistä, emme näe muuta kuin hänen fyysisen ruumiinsa, jonka ilmeistä teemme johtopäätöksiä hänen ajatustensa ja tunteittensa suhteen. Me näemme hänen ruumiinsa liikkeistä ja kasvojen ilmeestä ja ulkomuodosta, minkälainen on hänen ajatustapansa, luonteensa, mitä hän määrättyllä hetkellä ajattelee ja tuntee. Tämä on kokemukseen perustuva johtopäätös. Mutta vaikka me hyvin pian luemme toisen ihmisen ilmeestä, mitä hän ajattelee ja tuntee,

emme kuitenkaan näe hänen sielullista olemustaan välittömästi. Ja kuitenkin me tiedämme, että jokainen meistä on sielullinen olento. Tämä ruumis on jotain meitä itseämme, jonka välityksellä olemme tässä näkyväisessä maailmassa. Kun ihminen on vielä vähän primitiivisellä kannalla, silloin hän sanoo: „tämä ruumis olen minä“, ja hän kauhistuu kaikkia kipuja, mitkä ruumiille sattuvat. Hän ei voi ajatella sielua, sieluelämästä saattaa puhua, mutta mikä se sielu on? – Se tulee ihmeelliseksi käsitykseksi, jommoinen on usein uskovaisilla ihmisillä, jotka sanovat, että sielu lentää ihmisestä hänen kuollessaan pois.

Sielullisesti, henkisesti kehittymätön ihminen ei tajua ja ymmärrä muuta, kuin tätä fyysillistä olemusta, vaikka hän tuntee, että hänessä on sieluelämä. Mutta mitä enemmän ihminen oppii itseään tuntemaan, sitä enemmän hän tulee selville siitä, että hän on sielullinen olento, tahtova, tietävä ja tunteva minuus. Hän saattaa kuvitella aivan helposti, että hän asuisi toisenlaisessa ruumiissa. Me voimme kuvitella, että me voisimme asua esim. koiran ruumiissa. Silloin me tietäisimme, että olisimme sidottuja, jos siinä asuisimme, sillä silloin emme osaisi tuoda esille, mitä ajattelemme ja tunnemme, olisimme, kuin suuressa vankeudessa. Kuitenkin voimme hyvin kuvitella asuvamme siinä.

Samalla tavalla tuntee ihminen, joka on henkisesti kehittynyt. Hän tuntee, että hän asuu fyysisessä ruumiissa, mutta se ei ole täydellisesti häntä itseään; hänen oma itsensä ei tule täydellisesti ilmi fyysisessä ruumiissa. Hän on henkiolento, ja tämä fyysillinen ruumis tuo hänestä ilmi ainoastaan osan. – Tämän tuntee selvästi henkisesti hieman enemmän kehittynyt ihminen.

Me voimme myöskin kokea jokapäiväisessä elämässä, että meillä ihmisillä on ajatusten ja tunteiden ilmakehä ympärillämme, sillä me voimme tuntea joskus sekä toisten ilmakehää että omaamme, vaikka emme olisi selvänäkijöitä, niinkuin sanotaan; me voimme epämääräisesti tuntea, mitä toinen ajattelee ja tuntee. Monet teistä ovat varmasti sitä kokeneet. Ja me

voimme myöskin tuntea, että meidän omat ajatuksemme ja tunteemme muodostavat jonkinlaisen tuntokehän ympärillemme. Mutta vasta sitten, kun ihminen tulee selvänäköiseksi, klärvoajantiksi, hän tekee tuon sangen ihmeellisen havainnon, että ihmisen sielullinen olemus, hänen ajatus- ja tunne-elämänsä, näkyy objektiivisesti väri-ilmioissa. Jos kysytte joltain selvänäköiseltä ystävältänne tai tuttavaltanne, niin saatte kuulla, että hänelle tulee jonkun ihmisen suhteen aina selvä näkeminen jostain sinisestä, toisen suhteen taas viheriästä tai kauniin punaisesta. Ja jos hän on enemmän kehittynyt, hänelle ei tule ainoastaan selviä näkövaikutelmia, vaan hän näkee kokonaisen väriloisteen; hän näkee, kuinka ihminen on ympäröity auralla, jossa on erilaisia värejä, mutta jonka pohjaväri kajastaa aina voimakkaimmin silmiin. Ja siinä näkyy kaikenlaisia värivivahduksia. Se on kuin elävä tuli, joka väreilee: ajatukset ja tunteet voivat näkyä siinä tähtinä, raketteina, salamoina, sateena tai kuin kauniina nauhoina. Hyvin ihmeellisiä asioita voi selvänäköijä nähdä aurassa. Tietysti hän saattaa nähdä myös sangen rumia värejä, kuten ruskeaa, mustia paikkoja siellä täällä j. n. e. Hän saattaa nähdä myös maisemamuodostuksia, joissa on epämiellyttävän näköistä viheriää sammalta. Kauneimpia ilmiöitä aurassa ovat tietysti semmoiset, jotka muistuttavat kaunista taivasta luonnossa, nousevaa aurinkoa ja tähtien loistoa, Semmoiset asiat ihmisen aurassa ovat miellyttäviä katsella.

Me tiedämme, että kun klärvoajantille avautuu tällainen maailma, niin hän samalla saa kuin uuden avaimen käteensä luonnon ihmeellisiin salaisuuksiin. Hänelle tulee selväksi luonnon vertauskuvakieli tässä näkyväisessä maailmassa, sillä hän huomaa yhtäläisyyksiä luonnon tapahtumain ja niiden ajatusten ja tunteiden välillä, jotka ihmisen aurassa pukeutuvat vastaaviin ilmiöihin. Hän voi sillä tavalla esim. huomata, että salaperäiset kirjat, pyhät kirjat, voivat olla kirjoitetut huomioon ottamalla näitä vastaavaisuuksia ja vertauskuvia, ja silloin hänelle todella niiden kirjojen suhteen avautuu kuin uusi maailma.

Tavallisten ihmisten aura ei ole mikään suuri eikä laaja, se ympäröi ihmistä vain jonkun matkan päähän. Sentähden, jos sattumalta näemme jonkun ihmisen auran oikein täydellisesti, niin me näemme kyllä, että se on kuin maailmankaikkeus, kuin kosmos, mutta samalla meillä on se ehdoton vaikutus, että tämä on kehittymätöntä ja pientä, kaunista ja kunnioitettavaa kylläkin, mutta pientä. Taas, jos me näemme jonkun Mestarin tai Vapahtajan auran, niin se on sanoin kuvaamatonta.

Nyt huomaa jokainen, joka näkee toisen ihmisen auran, että se hänen auransa on todella silta hänen itsensä luo, toisin sanoen: me emme ymmärrä ihmistä täydellisesti, elleimme pääse tietämään hänen ajatus- ja tunne-elämäänsä, koko hänen sieluelämäänsä. Jos tunnemme täydellisesti hänen ajatus- ja tunne-elämänsä, silloin olemme kulkeneet sen sillan yli, joka vie meidät tosi ihmisen luo. Ja tietysti me silloin joka ainoan ihmisen suhteen huomaamme, kuinka jumalallinen, ylevä ja kaunis hän on sisimmässään. Ja vaikka kulkeminen sillan yli olisi kuin kuilun yli kulkemista ja vaikka saisimme katsella vaikeita näköaloja, niin me ymmärrämme, tiedämme, mistä ne ovat johtuneet, kuinka ihminen on kehittyvä olento, joka syntyy tänne monta kertaa ja vähitellen rakentaa ihanammaksi ja kauniimmaksi sielullista auraansa.

Me ymmärrämme myöskin, että on tie, joka vie meidät täydellisen ihmisen luo, joka siis muuttaa meidän auramme semmoiseksi, kuin on täydellisen ihmisen aura, ja joka siis antaa meidän lopullisesti ymmärtää kaikkien suurten Vapahtajain, mutta ennenkaikkea Jeesuksen Kristuksen auran salaisuuden. – Jeesushan puhui semmoisesta vertauskuvasta, että on olemassa kallis helmi, joka on kätkeyty peltoon. Kun eräs kauppiamies kuuli siitä, hän heti myi kaikki, mitä hänellä oli ja tuli ja osti tuon pellon. – Tämä kallis helmi on kuolemattomuuden siemen, iankaikkisen elämän siemen, jumalallisen totuuden siemen, joka on laskettu jokaisen tänne maan päälle syntyvän ihmisen auraan, sieluun. Maaperä, pelto, on tuo sielullinen aura, olemus, ja

ihmisen tehtävä on löytää tuo helmi ja sitten sen löydettyään alkaa rakentaa itselleen sitä, jota nimitetään totuuden ruumiiksi. Viime kerralla viitattiin siihen, että Jeesus Kristus oli monen, monen ruumillisen elämänsä aikana rakentanut itselleen tuon totuuden ruumiinsa. Ja niin on jokaisen ihmisen tehtävä.

Miten tapahtuu totuuden ruumiin rakentaminen? – Siihen vaaditaan ensin uskoa. – Mihin tulee uskoa? – Tulee uskoa Jumalaan, hyvään tai pitääksemme kiinni Jeesuksen vertauksesta, voimme sanoa: tulee uskoa siihen kalliiseen helmeen, joka on meihin kätkeyty. Jumalaan usko, hyvään usko on käytännöllisesti uskoa siihen, että meidän olemukseemme on kätkeyty jumaluus, hyvä, kaipuu parempaan. Ei mitään auta todellisessa henkisessä elämässä, jos me uskomme mihin tahansa asiaan ulkonaisesti, jos kuvittelemme mitä tahansa Jumalasta, elämästä ja kuolemasta. Siinä auttaa meitä ainoastaan se, että uskomme siihen helmeen, joka on meihin kätkeyty, että uskomme, että meissä on Jumala, hyvä, johon meidän on luotettava. – Tämä on ensimmäinen vaatimus.

Kun me uskomme, että meissä on jotain hyvää, että toisin sanoen Jumala voi meissä tulla ilmi, että me voimme omasta olemuksestamme löytää tuon ikuisuuden helmen, silloin kysymme: millä tavalla, miten se on tapahtuva? – Silloin meille annetaan ensin yksi yleinen neuvo: usko ilman tekoja on kuollut. Jos me uskomme ja teemme hyviä päätöksiä, emmekä toteuta niitä, silloin me estämme henkistä kehitystämme. Mutta jos kaikki viisaat, ennen kaikkea Jeesus Kristus olisi sanonut meille aivan yleisesti: „usko Jumalaan, siihen hyvään, joka on sinussa ja tee sitä hyvää, sillä jollet tee, on uskosi turha“, silloin me olisimme, kuin aavalla merellä. Sentähden huomaamme, että kaikki viisaat ihmiskunnan Auttajat ovat antaneet selviä neuvoja, käskyjä, joita noudattamalla me etenemme tuossa hyvään uskossa. Niiden tarkoitus on, että me voisimme kasvaa uskossa hyvään, Jumalaan, siihen ikuisuuden voimaan, joka on meissä, ja joka on maailman kaikista suurin voima. Ne käskyt ovat samalla

niin luonnollisia, niin sisältörikkaita, suuria, että ne eivät ole suinkaan mitään keinoja, vaan ne ovat todellisia käskyjä – ja kuitenkin ne vievät meitä eteenpäin henkisessä elämässä, niiden noudattaminen lujittaa meissä uskoa hyvään.

Jeesus Kristus antoi meille seitsemän käskyä, voimme sanoa, ja nämä käskyt ovat suhteessa meidän auraamme, ne puhdistavat meidän sielullista olemustamme ja rakentavat meissä sitä taivaankaarta, jota pitkin meidän pitää kulkea totuuden ruumiin luo. – Tietysti teistä nyt voi tuntua, että minun puheeni on kovin vaikeatajuista ja pimeää, mutta en osaa selvemmin puhua. – Auran valo on valkoinen, sanomme, se kätkee itseensä taivaankaaren värit, spektrumien. Kun tuo valo, jota voimme kuvata vain palloksi, aukenee, silloin tulee siitä spektrumi. Me voimme sanoa, että taivaankaari on kuin seitsenväriäinen kaunis nauha; spektrumissa kulkevat värit perätysten, on kuin se olisi avautunut ja näyttänyt salaisuutensa, jolloin siinä on nuo seitsemän väriä. Me tiedämme, että ne seitsemän väriä eivät tyhjennä sitä, mutta me emme havaitse muuta kuin ne seitsemän, ja se on silloin, kun valon säde on avautunut meille; mutta kun se ei avaudu, rikkoonu, silloin se on valkoinen. Meidän täytyy ymmärtää se sillä tavalla, että punainen ja violetti ottavat kiinni toisistaan, ja kaikki värit yhdessä muodostavat valkoisen värin. Jos tahdomme kuvata spektrumia, voimme hyvällä syyllä kuvata sitä ympyränä, joka on vähän avautunut, ja silloin näemme, että punainen ja violetti ovat vieretysten: punaista voimme merkitä numerolla 1 ja violettiä 7:llä. Sillä välillä ovat muut värit. Punaisen vieressä on punakeltainen, se on 2, sen perästä tulee keltainen, 3, sitten sinisen viheriä, 4, ja sen perästä viheriä, 5, ja sitten indigo eli tummansininen, 6, jonka toisella puolella on violetti.

Tässä ovat siis spektrumien värit asetettuina kehään. Nyt Jeesus antoi meille seitsemän käskyä. Niistä oli ensimmäinen tuo, joka oli sanottu vanhoille: „rakasta Jumalaa yli kaiken“ ja toinen: „lähimmäistäsi niinkuin itseäsi“. Mutta sen toisen oli Jeesus

muodostanut tarkemmin toiseen muotoon. Hän sanoi, niinkuin muistamme Johanneksen evankeliumista: „Uuden käskyn annan minä teille: rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, millä minä olen teitä rakastanut.“ – Nämä käskyt ovat yhtä suuret, ensimmäinen ja toinen. Siis ne itse asiassa ovat ensimmäinen ja viimeinen, sillä ensimmäinen ja viimeinen ovat aina yhtä suuria kaikissa mystillisissä vertauskuvissa. Ensimmäinen käsky on: „rakasta Jumalaa“ – ja viimeinen: „rakasta toisia sillä rakkaudella, millä minä olen teitä rakastanut“. Nyt me voimme asettaa ensimmäisen käskyn piirtämämme kehän 1:n kohdalle ja toisen käskyn 7:n kohdalle. – Minkätähden ne asetetaan tuolla tavalla? – Tuossa on punainen väri, ja sen kohdalla sanotaan: rakasta Jumalaa yli kaiken. Se viittaa siihen ihmeelliseen seikkaan, että me ihmiset elämme nykyään semmoisessa maailmankaudessa, tämä meidän aurinkokuntamme on semmoisessa tilassa, että pohjimpana säveleenä on se, mitä punainen väri ilmaisee, ja se ilmaisee kaikista ihanimmassa muodossaan rakkautta, mutta se ilmaisee myöskin sen, mikä on silmiinpistävämpänä ominaisuutena ihmisissä ja kaikissa elävissä olennoissa: itsekkyyden. Se on tuo ihmeellinen halu ihmisessä saada itselleen, saada itse elää, saada kaikkea hyvää osakseen. Se on ihmisessä niin luonnollista, me elämme itse asiassa himojen päällä. Meidän koko tunne-elämämme on himoelämän heijastamista: kun se on kyllin puhdistunut, on siitä tullut rakkautta. Sentähden on viimeinen käsky ensimmäinen viereinen: „rakastakaa toisia sillä rakkaudelle, millä minä olen teitä rakastanut“, sillä se rakkaus on täydellisesti puhdistunut, se on antamista, siunaamista, se ei pyydä itselleen mitään.

Nyt ihmisen aurassa kaikki himokkuus, suuttumus ja viha ilmenee tulipunaisena värinä. Siinä on elämän voima, sentähden väri on punainen. Punainen väri kiihoittaa, sentähden hermostuneen ihmisen ei pidä asua punaisessa huoneessa, ei käyttää punaisia huonekaluja eikä vaatteita, vaan ympäröiköön itsensä viheriällä. Punainen on kaiken himon ja halun väri, mutta

kun se puhdistuu ruusunpunaiseksi ja ihanaksi violetiksi pitkän kehityksen kautta, silloin siitä on tullut suuri jumalallinen ja inhimillinen rakkaus. Jos ihmisen aurassa näkyy hienoa violettiväriä, on se jumalallis-inhimillistä rakkautta. Sentähden ne tulevat vieretysten auran spektrumissa.

Ensimmäinen käsky, minkä Jeesus antoi, on tuo usko Jumalaan ylinnä kaiken. – Minkätähden tämä käsky annettiin ensin? – Sentähden juuri, että ainoa, mikä päästää ihmisen hänen itsekkyydestään, on se, että hän rakastaa jotain, joka on hänen yläpuolellaan, joka on häntä suurempi. Hänen pitää rakastaa jotain hyvää, se on hänessä itsessään, hänen pitää luottaa siihen, että se on hänessä, että hän voi päästä sen yhteyteen, mutta sen täytyy olla yläpuolella hänen tavallista ihmistään. Sentähden sanotaan: rakasta Jumalaa ylinnä kaiken, rakasta hyvää, ihannetta, sitä, mikä on sinusta suurinta, enemmän kuin omaa kuolevaista persoonallisuuttasi, silloin sinä vähitellen vapaudut itsekkyydestäsi. Me voimme rakastaa totuutta, Mestaria, Jeesusta, sama, millä nimellä sitä sanomme, pääasia on tuo rakkauden tunne, että osaa rakastaa jotain, joka on meidän yläpuolellamme. Kyllä se rakkaus voi alkaa ihmisestäkin, mutta se ei saa olla itsekästä. Jos löydämme jonkun, jota voimme rakastaa epäitsekästi, on se puhdistavaa, mutta sellainen rakkaus on harvinaista. Sentähden sanovat Viisaat: rakasta Jumalaa ylinnä kaiken.

Mutta sitten Jeesus antaa vielä viisi käskyä. Ensimmäinen on: „älä suutu koskaan kehenkään“ – ja toinen: „ole puhdas ajatuksissasikin, ole aina puhdas.“ Ensin Jeesus nimenomaan viittasi, että vanhoille on sanottu: „älä tapa, mutta minä sanon: älä koskaan suutu“ ja toisessa: „älä tee aviorikosta, mutta minä sanon teille: joka katsoo toista himoitakseen, hän on jo tehnyt aviorikoksen“. Kolmas käsky on: „puhu aina totta, älä vanno. Vanhoille on sanottu: sinun pitää vannoa, kun puhut totta, mutta minä sanon teille: älä vanno, vaan puhu aina totta, olkoon puheesi aina, niinkuin asia on.“ Neljäs käsky on: „älä vastusta pahaa“ – ja

viides: „älä vihaa vihollisia, ei persoonallisia eikä toisen maan kansalaisia. Rakasta muukalaista ja jos et osaa rakastaa persoonallisia vihamiehiäsi, niin tee ainakin heille hyvää, siunaa heitä.“

Ne ovat Jeesuksen käskyt. Ensin on siis: älä suutu. Kun me siis aloitamme näitä noudattamaan, niin aloitamme alhaalta ja kuljemme kuin spiraalissa ylöspäin. Ensimmäinen niistä viidestä: älä suutu – tulee alapäähän keskelle spektrumia ja se viheriän kohdalle. – Minkätähden se tulee viheriän kohdalle? – Sentähden, että viheriä kuvaa symbologiassa meidän alemmaa ymmärrystä, alemmaa manasta. Ja kaunis viheriä väri, smaragdi, semmoinen viheriä, jonka voimme nähdä taivaanrannalla, kun aurinko on laskenut, kuvaa ymmärtämystä. Ihmisen aurassa kaunis viheriä väri näkyy silloin, kun hän ymmärtää. Hänen alemman ymmärryksensä merkitys ja tarkoitus on siinä, että hän olisi täynnä ymmärtämystä, ja se, mikä estää häntä ymmärtämästä, on suuttumus. Jos me suutumme ihmisiin jonkun asian johdosta, silloin se sokaisee meidän alemmaa ymmärrystämme, että emme käsitä tuota asiaa tai ihmistä.

Siis tuo käsky: älä suutu – auttaa meitä rakentamaan aurassamme kaunista viheriää väriä, joka on välttämätön. Koko meidän sivistyksemme tähtää siihen: meidän sivistyksemme on alemman ymmärryksen sivistystä, ja sen tarkoitus on oppia ymmärtämään ihmisiä. Lääketiede on ottanut hirmuisen askeleen eteenpäin siinä, että se on tutkinut ihmistä ymmärtääkseen häntä, samoin psykologia. Ei psykologi voi oppia ymmärtämään toista ihmistä, jos hän on suuttunut häneen, hänen täytyy päinvastoin olla täynnä sympatiaa, ja viheriään sisältyy sielun sympatia. Ymmärtää kaikkia, siihen auttaa meitä Jeesuksen käsky: älä suutu. –

Jeesuksen toinen käsky oli: ole puhdas. Se tulee kehään 3:n kohdalle, joka oli keltaisen värin paikka. Ja koska me olemme kulkemassa kuin spiraalissa, niin seuraava käsky: puhu aina totta – tulee 4:n eli vaaleansinisen värin kohdalle. – Minun tekisi

mieleni sanoa, että evankeliumeissa nämä käskyt ovat lueteltu hieman väärässä järjestyksessä, mutta sehän ei muuta merkitystä. „Älä vastusta pahaa“ tulee tummansinisen värin kohdalle ja „rakasta vihollisiasi“ orangin kohdalle. „Ole puhdas ajatuksissasikin“ tulee keltaisen värin kohdalle, joka on vertauskuvastossa buddhin väri, jumalallisen intelligenssin väri. Ja ihminen, joka on ajatuksissaan puhdas, hän saa tuon kultaisen glorian, josta puhutaan pyhimysten yhteydessä; pyhimysten pään ympärillä on tuo gloria. Se tulee heidän intensiivisen ajatustyönsä kautta, mutta se on samalla puhdasta. Me tiedämme, että on olemassa yhteys ihmisen sukupuolihimon ja ajatuksen välillä. Jos ihminen liiaksi antautuu sukupuolihimoihin, niin hänen ajatusvoimansa suuresti kärsii, joka taas lisääntyy, jos hän on puhdas. Jokainen nero, joka luo suuria taideluomia, on hyvin kieltäytyväinen ainakin tuon työnsä aikana. Vaikka nerot eivät ole pyhimyksiä sanan varsinaisessa merkityksessä, niin he ovat kuitenkin oppineet paljosta kieltäytymään, luopumaan monista nautinnoista.

Sitten on: puhu aina totta. – Se on sinisen värin yhteydessä, joka kuvaa siltaa alemman ja ylemmän minän välillä. Tämä silta, siis meidän korkeamman Itsen ja päivätajunnan välillä, ei voi olla olemassa, ellei ihminen ole tosi ja rehellinen; ainoastaan silloin hän voi olla yhteydessä omantuntonsa kanssa. Ihmisen, joka lupaa jotain, ei pidä rikkoa lupaustaan. Vaarallista on luvata, mutta tässä elämässä on melkein mahdotonta tulla toimeen tulevaisuuden suhteen ilman lupauksia. „Älkää siis vannoko“, sanoo Jeesus, „vaan sanokaa: minä teen sen, jos karma suo.“ – Jos ihminen jotain lupaa, hänen on se täytettävä, sillä se kuuluu rehellisyyteen. Hänen täytyy olla varovainen lupauksissaan, sillä jos hän ei voi pitää niitä, on parempi olla lupaamatta. Se on silta, ainoa keino pitää yhteys korkeamman ja alemman minän välillä. Se näkyy sinisenä värinä aurassa.

Sitten me tulemme tuohon: älä vihaa muukalaista eikä persoonallisia vihamiehiä. – Se on orangin kohdalle.

Orange-värin on elämänvoiman, praanan, väri, joka osoittaa, että ylpeys ja nöyryys on meissä tasapainossa, emme ole ylpeitä emmekä liian nöyriä, vaan meidän elämämme on veljeydessä. Meillä ei saa olla ennakkoluuloja vierasta kansaa kohtaan, vaan meidän pitää nähdä siinä kaikki hyvät puolet. Silloin me rakennamme auraamme tuota kaunista orange-väriä, joka on elämänvoiman väri. Meidän elinvoimamme on veljeydessä, suvaitsevaisuudessa, hyvyudessa ja rakkaudessa.

Sitten on: älä vastusta pahaa. – Se on indigo-värin kohdalla, joka on korkeamman Minän väri. Se on taivaallinen väri, se on taivas meissä, vakavuus meissä ja kaikki, mikä meissä on jumalallisen harrasta, ylevää. Ja se on yhteydessä sen kanssa, että me emme saa vastustaa pahaa. Me kadotamme heti jumalallisen hartaan tunteemme, jos vastustamme pahaa ihmistä tai napolisemme kohtaloa vastaan. Jos emme vastusta, silloin rakennamme auraan kauniin tummansinisen värin, joka tekee meidät yhdeksi korkeamman Minän kanssa.

Ja nyt tahdon huomauttaa lopuksi, että tämä vertauskuva on hyvä pitää mielessä, on hyvä sitä miettiä, sillä on kuin joku vanha mystikko, rosenkreutsiläinen opettaisi.

Nyt sanon teille: Jeesuksen totuuden ruumiilla ja jokaisen ihmisen totuuden ruumiilla on sinettinsä. – Mikä on se sinetti? – Se on tämä . Siinä on ympyränä avattu spektrumi, ja sitten siinä on kaksi kolmiota. Suuri rakkaus on mahdoton, ellei ole puhdas ja rehellinen, ja ne kaikki ovat mahdottomia, ellei ihminen ole ensin oppinut: älä suutu, älä vastusta pahaa. – Tämä on muistettava symboli.

Jeesus oli siis monen elämän aikana rakentanut itselleen totuuden ruumiin sillä tavalla, että Hän oli näitä värejä aurassaan rakentanut, seurannut noita elämän sääntöjä. Jokainen hyvän päätöksen toteuttaminen, jokainen uskon teko lisää yhden atomin totuuden ruumiiseen, siihen ruumiiseen, joka näkyi tuon suuren ihmeellisen auran sisällä. Totuuden, dharmakayan, aura on taivaankaari, ja siinä sisällä on ihminen Jeesus persoonallisena

olentona. Ja se ruumis, mikä Hänellä siellä on, on rakennettu kuolematomista osista, ja ne osat on saatu sillä tavalla, että on kuljettu tuota siltaa; jokainen teko on lisännyt yhden atomin.

Mekin olemme samassa työssä, mekin kuljettuamme sillan yli aina lisäämme yhden atomin, ja vähitellen me rakennamme itsellemme ruumiin, joka on kuolematon.

Nyt Jeesus Kristus, kun Hän oli valmistanut itselleen tämän totuuden ruumiin, Hän Jeesus Kristuksena antoi Kristuksen, Logoksen, Jumalan Pojan, astua tuohon pyhään ruumiiseen, hajoittaa sen. Ja Kristus tuli silloin tämän maapallon, koko ihmiskunnan totuuden ruumiiksi, pyhäksi sisäiseksi Minäksi. Ja samalla tavalla myöskin meistä jokainen rakentaa itselleen tuon ruumiin, joka oikeuttaa hänelle osan nirvanassa eli autuudessa, mutta hän rakentaa sitä varten, että hän siitä luopuisi. – Meidän sakramentit ovat tulleet mahdollisiksi juuri sen kautta, että Jeesus antoi tuon toden ruumiinsa Kristukselle, Jumalalle. –

Nyt, kun me olemme tässä rakennustyössä ja vähitellen sitä totuuden ruumista rakennamme, me tulemme osallisiksi samalla Kristuksen totuuden ruumiista, joka on tässä maapallossa ja koko ihmiskunnan sisällä – ja se tapahtuu juuri sakramenttien muodossa. Tietysti se on sisällisesti, ja me opimme sekä rakentamaan itsellemme kuolematonta ruumista että myöskin luopumaan sen kunniaista.

* * *